

»Er De gal, Mand! Vil De ikke give mig en Indsprøjtning?«

»Nej. Det Ansvar kan jeg ikke paatage mig.«

»Ansvar? Hvad er det for Snak! Naar en Mand som Professor Bender, kongelig Hoflæge, har givet mig Morfin, tør De — en Landsbydokter — vel ogsaa.«

»Hvad Professor Bender har ordineret, kan jeg ikke tage Hensyn til. Jeg handler efter min egen Overbevisning.«

»Nu har jeg — Fanden ta' mig! — aldrig hørt Mage! Vil De ikke give mig en Indsprøjtning? . . . Det skal De blive tvungen til, min go'e Mand! Det er Deres Pligt! Jeg har sendt Bud efter Dem for at faa Lægehjælp, ikke for at høre paa Snak. Skal jeg maaske ligge her og pines og ingen Nattesøvn faa?«

»Den Svededrik, jeg har forordnet, vil nok i Løbet af Natten lindre Deres Smerter noget. Forøvrigt kan jeg kun anbefale Dem de to gode, paalidelige Lægemidler: Taalmodighed og Ro.«

Hr. Søholm satte Fingren paa Klokkeknappen i Væggen ovenover Sengen og blev ved at kime, indtil først Tjeneren og derpaa Svigersønnen og tilsidst ogsaa alle Damerne kom styrtende op ad Trappen.

Da de allesammen stod i Stuen, raabte han i Raseri:

»Se paa den Mand der! Han er enten fuld eller gall! Og et saadant Menneske har I sendt mig paa